

ledes, at Fredericia skal beholde en Garnison paa to Infanteribatailloner. Dette har maattet overraske Byraadet, for det første fordi man i Henhold til, hvad foran er anført angaaende Kasernernes Tilblivelseshistorie, er gaaet ud fra, at ogsaa Krigsbestyrelsen maatte være klar over, at der paahvilede den en moralsk og — saa vidt muligt i disse Forhold — ogsaa en retlig Forpligtelse til at bevare Garnisonen i Aarhus i dens en Gang givne Størrelse. Men det har ogsaa maattet undre os, at man i vore Dage har kunnet foretrække en Garnisonsby, hvor der ingen Kaserner er opført og — saa vidt bekendt — heller ikke vil blive det, frem for en By, der har været blandt de første til at imødekomme de fra militær Side fremsatte Ønsker om Opførelsen af Kaserner. Der foreligger netop Beviser for, at man fra Krigsbestyrelsens Side i høj Grad anerkendte Aarhus Kommunens Beredvillighed i saa Henseende.

Selvfølgelig har Byraadet maattet være klar over, at naar saglige militære Grunde fordrede Garnisonens Flytning andetsteds hen, saa maatte Byen finde sig i, at Flytningen skete, og kunde da kun i Henhold til Overenskomsten af 1881 fordrø en billig Erstatning. Men lige saa sikker har man været paa, at naar ikke saadanne Grunde kunde anføres for Flytningen, saa maatte Krigsbestyrelsens ved Overenskomsten af 1887 givne Tilsagn om at ville bestræbe sig for at faa Aarhus bestemt til — og selvfølgelig ogsaa bevaret som — Garnisonssted for de oftnævnte tre Hærafdelinger staa ved Magt. Men det fremgaar nu af den indgaaende Diskussion, som man i den senere Tid saavel paa Rigsdagen som i Pressen har underkastet denne Sag, at der ikke har kunnet anføres een eneste virkelig Grund til Fordel for, at Fredericia skulde være Garnisonsby frem for Aarhus, medens meget vægtige Grunde tale for at foretrække Aarhus i saa Henseende for Fredericia, derunder ikke mindst netop dette: at Aarhus har Kaserner, Fredericia ikke, at altsaa Soldaterne i Aarhus bo under gode og tidssvarende Forhold, i Fredericia ikke.

Under disse Forhold tillader Byraadet sig allerærbødigst indtrængende at anholde hos den høje Regering og Rigsdag om, at Garnisonsforholdene i Jylland maa blive ordnede saaledes, at Aarhus beholder den Infanteristyrke, som for Tiden har Garnison her, 3 Batailloner, eller dog i det mindste 2 Batailloner af denne Styrke.

Det er formentlig ikke nødvendigt nærmere at godtgøre den indirekte Skade, Byen vil lide ved under i Forvejen vanskelige Forhold at miste en saa stor Del af Garnisonen. Man antager, at ca. 100 Lejligheder i Byen ville blive ledige, og en Mængde mindre næringsdrivende have en væsentlig Del af deres Indtægt fra Garnisonen.

For det Tilfælde, at man ikke maatte kunne imødekomme dette Byraadets Andragende, maa Raadet forbeholde sig at gøre Krav paa Erstatning i Overensstemmelse med de fornævnte Overenskomster af 1881 og 1887.

Aarhus Byraad, i December 1911.

(Underskrifter).

Et *Mindretal* (N. C. Christensen, Rasmus Hansen, K. M. Klausen, Marott, Rode og Zahle) foreslaar at henvise Andragendet til *Forsvarsministeren*.

46. Fra Enke efter pensioneret Overhornblæser P. V. Kisbye, *Caroline Kisbye* af Nyborg, om en aarlig Understøttelse. (Indbragt den 16. December 1911 af Folketingsmanden for Svendborg Amts 1ste Valgkreds, *Birch*).

Andragerinden har i aarlig Pension 300 Kr. og modtager aarlig dels fra Underbefalingsmændenes Understøttelseskasse og dels fra Finansministeriet (som Enke efter en Fredsinvalid) tilsammen 114 Kr. og endelig for et ukonfirmeret Pigebarn til dettes 15de Aar 48 Kr., i det hele altsaa 462 Kr. Som Ejerinde af et Hus i Nyborg kan hun skaffe sig en forholdsvis billig Bolig. Men hun er svagelig, saa at hun intet kan fortjene ved Arbejde, og har desuden to Sønner paa henholdsvis 15 og 16 Aar at ernære, idet deres Fortjeneste ikke en Gang er tilstrækkelig til deres Beklædning. Hun har forgæves indgivet et Andragende til Krigsministeriet om en aarlig Understøttelse og anmoder nu om Folketingets Støtte.

2 Bilag medfølge.

Udvalget gør ikke Indstilling.